

D ů v o d y:

Zmateční stížnost opovězená obžalovaným byla soudem první stolice podle § 1 č. 1 zákona z 31. prosince 1877, č. 3 ř. zák. z roku 1878 zamítnuta proto, že se prý obžalovaný při hlavním přelíčení vzdal opravných prostředků. Podle zápisu o hlavním přelíčení žádal však obžalovaný jen po vyhlášení rozsudku a poučení o opravných prostředcích za odklad trestu, který mu byl za souhlasu veřejného obžalobce na tři měsíce povolen. Stížnost je sice na omylu, tvrdíc, že obžalovaný neměl při hlavním přelíčení obhájce; vychází z protokolu, že byl zastoupen obhájcem chudých Dr. H-ým, advokátem v J., a je dále na omylu, dovozujíc, že se obžalovaný může opravných prostředků jen písemně vzdáti, kterýžto názor nemá opory v zákoně. Leč stížnosti jest dáti za pravdu, pokud nepřimo vytýká, že se obžalovaný oním výrokem nevzdal opravných prostředků. Nevyžaduje se sice, by se stalo vzdání se opravných prostředků vždy určitými slovy a výslovným prohlášením, a stačí, stalo-li se konkludentním projevem vůle nebo činem, nepřipouští-li, hledíc k veškerým okolnostem případu, pochybnosti, že vyjadřuje vážnou vůli strany, vzdáti se opravných prostředků. Tomu tak jest, pokud se týče zmateční stížnosti, prohlásí-li na příklad obžalovaný, že trest přijímá, po případě že trest nastoupí, nebo nastoupil-li jej již (rozhodnutí č. 669, 2627, 3123, 4049 sb. n. s.) Když se však obžalovaný omezil na žádost o odklad trestu a soud se s tímto prohlášením spokojil, neplýne z toho s jistotou, že se obžalovaný chtěl tímto způsobem vzdáti opravných prostředků, najmě zmateční stížnosti. Nedorozumění není tu vyloučeno. Je možné, že obžalovaný, chtěje si ještě vyhraditi rozhodnutí, zda ohlásí opravné prostředky, čili nic, žádal jen z opatrnosti a pro všechny případy o odklad trestu. Nejde tudíž o takový konkludentní výrok, jež nelze bez nepřipustného tu rozšiřujícího výkladu chápati jinak, než jako vzdání se opravných prostředků. Na tom nic nemění ani to, že byl přítomen obhájce stěžovatelův, ano záleží na tom, zda si obžalovaný sám uvědomil dosah svého výroku ve smyslu soudem první stolice předpokládaném, ani to, že podle doslovu protokolu došlo k onomu výroku obžalovaného po předchozí opovědi zmateční stížnosti obhájcem druhého obžalovaného, protože ani z toho nevysvítá nepochybně, že obžalovaný chtěl na rozdíl od spoluobžalovaného přijati rozsudek a vzdáti se zmateční stížnosti.

Čís. 4515.

Kvalifikačná zásada § 335 tr. zák. (sčítanie cien všetkých ukradených vecí) platí po účinnosti zák. č. 31/29 Sb. z. a n. aj pre prípady podľa §§ 336 č. 7 a 8, 338 tr. zák.

(Rozh. z 29. októbra 1932, Zm IV 410/32.)

Obžalovaný M. H., ktorý bol už dvakrát pre krádež trestaný a od výkonu posledného trestu neuplynulo 10 rokov, dopustil sa nových krádeží v 14 prípadoch; v žiadnom jednotlivom prípade hodnota ukradenej veci nepresahovala sumu 500 Kč, ich súhrn však túto hodnotu prevy-

šoval. Súd prvej stolice odsúdil obžalovaného pre 14násobný zločin krádeže podľa §§ 333, 335, 338 tr. zák. Odvolací súd na odvolanie oboch strán zrušil rozsudok prvého súdu vo výroku o kvalifikácii, kvalifikáciu podľa §§ 335 a 338 tr. zák. pominul a trestné činy obžalovaného kvalifikoval za 14násobný prečin krádeže podľa § 333 tr. zák. a § 48 tr. nov.

Na jvyšší súd následkom zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu vyniesol rozsudok, ktorým vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, založenej na § 385 č. 1 b) tr. p., zrušil rozsudok vrchného súdu z tohoto dôvodu zmätočnosti vo výroku o kvalifikácii trestného činu a kvalifikoval ho ako zločin krádeže podľa §§ 333, 335 a 338 tr. zák.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil verejný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe bodu 1 b) § 385 tr. p. preto, že trestný čin obžalovaného bol kvalifikovaný 14násobným prečinom krádeže podľa § 333 tr. zák. a § 48 tr. zák. nov. na miesto jedenásobného zločinu krádeže podľa §§ 333, 335 a 338 tr. zák. Zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu neľze odopreť oprávnenie. Vrchný súd zistil súhlasne ako súd prvej stolice, že se obžalovaný dopustil krádeže v 14 prípadoch a že bol už predtým dvakrát pre krádež trestaný, že od výkonu posledného trestu neuplynulo 10 rokov a že v žiadnom prípade hodnota ukradenej veci nepresahuje 500 Kč, že však v súhrnu cena vecí hodnotu 500 Kč presahuje. Preto je však vrchný súd toho názoru, že neľze cenu všetkých odcudzených vecí sčítať a kvalifikovať činy tieto ako jeden zločin krádeže podľa §§ 333, 335 a 338 tr. zák. v novom znení. Podľa dôvodov napadnutého rozsudku vrchného súdu shrnutie cien vecí, ktoré páchatel' bárs pri niekoľkých zvláštnych krádežiach odcudzil, v smysle § 335 tr. zák. je prípustné len vtedy, ide-li o zistenie, či je krádež podľa ceny zločinom, nie však vtedy, rozhoduje-li o zločinnej kvalifikácii krádeže tá okolnosť, že páchatel' už dvakrát bol potrestaný za zločin alebo prečin krádeže alebo iné majetkové delikty v § 338 tr. zák. uvedené. Nakoľko však v prípadoch krádeží, z ktorých obžalovaný bol uznaný vinným, hodnota odcudzených vecí ani v jedinom prípade nepresahovala 500 Kč, má sa hľadať ku každému jednotlivému prípadu zvlášť.

Toto stanovisko odvolacieho súdu je mylné. Zločinná kvalifikácia podľa § 338 tr. zák. v znení § 3 zák. čis. 31/29 je daná, keď hodnota ukradenej veci je väčšia ako 500 Kč a krádež spáchal ten, ktorý už dva razy bol trestaný pre zločin alebo prečin uvedený v § 338 tr. zák. a od výkonu trestu neuplynulo ešte 10 rokov. Podľa § 335 tr. zák., aby sa zistilo, či krádež je zločinom alebo prečinom, má sa shrnúť dovedna hodnota všetkých vecí, ktoré ten istý páchatel', bárs aj pri viacerých osobitných krádežiach ukradol alebo ukrásť sa pokúsil, alebo v krádeži ktorých bral účasť. Ustanovenie § 335 tr. zák. prichádzalo pred platnosťou zákona čis. 31/29 Sb. z. a n. v úvahu len vtedy, keď nebola daná žiadna iná skutočnosť, kvalifikujúca krádež ako zločin, lebo kvalifikácie činu za zločin, uvedené v §§ 336, 337 a 338 tr. zák. nastupovali vždy bez ohľadu na hodnotu ukradenej veci. Keď bola daná hoci ktorá kvalifikácia

podľa §§ 336, 337 a 338 tr. zák., nebolo už treba siahnuť k ustanoveniu § 335 tr. zák., lebo tu už nebolo treba určovať, či je krádež zločinom alebo prečinom podľa súčtu škôd jednotlivých krádeží. Vrchný súd tedy, keď sa dovoľáva pre svoj názor rozhodnutia najvyššieho súdu č. Zm III. 200/25 (ktoré sa ináč ani nevzťahuje na podobný prípad), prehliada, že v dobe, keď toto rozhodnutie bolo vydané, bola krádež kvalifikovaná podľa § 338 tr. zák. za zločin bez ohľadu na cenu ukradených vecí, je tedy samozrejmé, že podľa tehďajšieho stavu zákonodárstva v prípade § 338 tr. zák. nemohlo prísť v úvahu použitie § 335 tr. zák. Za platnosti zákona č. 31/29 Sb. z. a n. je možnosť použitia § 335 tr. zák. rozšírená aj na tie prípady, ktoré sú kvalifikované ako zločin teprv pri hodnote veci prez 500 Kč, tedy na prípady § 336 č. 7 a 8 a § 338 tr. zák.; lebo sú-li u viac krádeží skutočnosti, zakladajúce citované kvalifikácie, až na tú, že hodnota jednotlivéj krádeže neprevyšuje 500 Kč, — treba v smysle § 335 tr. zák. určiť, či snáď súhrnná hodnota všetkých tých vecí nezakladá kvalifikáciu činu za zločin, či totiž nedoplnuje tú dosiaľ chýbajúcu složku kvalifikácie činu za zločin. Z týchto dôvodov trestné činy obžalovaného M. H., ktorý síce v 14 prípadoch odcudzil veci osobitne hodnotu 500 Kč neprevyšujúce, dovedna však hodnotu 500 Kč prevyšujúce, majú sa kvalifikovať za jednonásobný zločin krádeže podľa §§ 333, 335 a 338 tr. zák., keď bolo zistené, že obžalovaný bol už pred spáchaním týchto krádeží dva razy potrestaný pre prečin krádeže a od výkonu posledného predchádzajúceho trestu neuplynulo ešte 10 rokov. Preto najvyšší súd, vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, pokračoval v smysle 1. odst. § 33 por. nov., z dôvodu zmätku uvedeného v § 385 č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu vo výroku o kvalifikácii trestného činu a v súvislosti s týmto aj vo výroku o hlavnom a vedľajšom treste, trestný čin obžalovaného kvalifikoval za jednonásobný zločin krádeže podľa §§ 333, 335 a 338 tr. zák. a znova vymeral obžalovanému trest.

Čís. 4516.

Lhúta k opovědi zmateční stížnosti a k podání odporu počíná dnem, kdy manželka obžalovaného, již byl doručen opis kontumačního rozsudku, jej obžalovanému (po jeho návratu s cesty) odevzdala.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, Zm I 1004/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného proti rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 1. října 1931, a nařídil soudu první stolice, by o obžalobě konal nové hlavní přeličení. Zmateční stížnost a odvolání odkázal na toto rozhodnutí. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Podle zpátečního lístku byl kontumační rozsudek doručen 15. října 1931. Podle tvrzení obžalovaného, osvědčeného výpovědí jeho manželky, podepsala tato doručný lístek jménem obžalovaného, jenž tehdy